

potisne. Ta je mogućnost bila da poruka i nije od Policije misli nego od nekakve podzemne organizacije. Možda Bratstvo ipak postoji! Možda je ta devojka njegov pripadnik! Ta je pomisao van svake sumnje bila apsurdna, ali mu je u glavu bila uletela onog trenutka kad je u ruci osetio komadić papira. Ono drugo, verovatnije objašnjenje palo mu je na pamet tek nekoliko minuta kasnije. Pa ipak čak ni sad, mada mu je intelekt govorio da ta poruka verovatno znači smrt - čak ni sad u to nije verovao; nerazumna nada je bila uporna u njemu; srce mu je lupalo; sa teškoćom je uspevao da mu glas ne zadrhti dok je mrmljao svoje cifre u diktograf.

Smota gotove papire u trubu i gurnu ih u pneumatičnu cev. Bilo je prošlo osam minuta. Popravi naočare na nosu, uzdahnu i privuče preda se sledeću gomilu papira, sa onim komadićem na vrhu. On ga ispravi. Na njemu je, krupnim neveštima slovima pisalo: Ja te volim.

Nekoliko sekundi bio je toliko preneražen da se nije setio ni da baci papirić, koji je kompromitovao, u rupu za pamćenje. Pre nego što je to ipak uradio, nije se mogao uzdržati, mada je vrlo dobro znao koliko je opasno pokazivati previše interesovanja, a da još jednom ne pročita šta piše, samo da bi se uverio da su one reči još tu.

Tokom preostalog dela popodneva bilo mu je veoma teško raditi. Još teže, od potrebe da se koncentriše na niz tričavih poslova koje je imao pred sobom, padalo mu je to što svoju uzbuđenost mora da skriva pred telekranom. Osećao se kao da mu u stomaku gori vatra. Ručak u pregrejanoj, pretrpanoj, bučnoj menzi bio je mučenje. Nadao se da će tokom prekida za ručak moći da malo bude sam, ali zla sreća natera imbecilnog Parsonsa da trupne na stolicu pored njega, šireći miris znoja koji je skoro nadjačavao metalni miris čorbe, i razveza priču o pripremama za Nedelju mržnje. Naročito ga je oduševljavao model glave Velikog Brata, dva metra širok, koji je od papirne kaše pravio odred Špijuna čiji je član bila njegova ćerka. Vinstona je razdražavalo to što je u opštoj buci slabo čuo šta Parsons govori, te je stalno morao tražiti da mu ovaj ponovi kakvu nedotupavnu primedbu. Devojku je uspeo da spazi samo jednom, kako sa još dve devojke sedi za stolom, na suprotnom kraju prostorije. Reklo bi se da ga nije videla; više nije ni gledao u tom pravcu.

Popodne je bilo podnošljivije. Smesta posle ručka stiže mu delikatan, težak posao na kome je trebalo raditi nekoliko sati i koji je zahtevao da se sve ostalo odloži. Sastojao se od toga što je trebalo falsifikovati jedan niz izveštaja o proizvodnji koji su datirali od pre dve godine, i to na takav način da se naruši ugled jednog od poznatijih članova Uže partije koji je trenutno bio pod sumnjom. U tim poslovima Winston je bio dobar, i pođe mu za rukom da devojku potpuno isključi iz svoje svesti više od dva sata. Onda se sećanje na njeno lice vrati, a s njim i žestoka, neizdržljiva želja da bude sam. Dok ne bude sam, neće nikako moći da sažvaće ovaj novi događaj. Taj dan je bio jedan od onih kada je odlazio u Centar kulture i odmora. On proguta još jedan neukusan obrok, pohita do Centra, uze učešća u svečanoj ludoriji 'diskusione grupe', odigra dve partije stonog tenisa, ispi nekoliko čaša džina i odsede pola sata na predavanju nazvanom Englsoc u odnosu na šah. Od dosade mu se grčila duša, ali bar jednom nije imao impuls da izostane iz Centra u ono veče kad mu je dolazio red. Kad je video reči Ja te volim, u njemu je nabujala želja da ostane živ, te mu se najednom učinilo glupo rizikovati u sitnicama. Tek kad je došlo dvadeset tri časa, kad je bio kod kuće i u krevetu - u mraku, gde je čovek siguran od telekrana ako ćuti - tek je tad bio u stanju da povezano misli.

Radilo se o fizičkom problemu koji se morao reći: kako doći u dodir s devojkom i zakazati sastanak. Više nije uzimao u obzir mogućnost da mu ona možda priprema zamku. Znao je da nije tako: kad mu je predala papirić, bila je nesumnjivo uzbuđena. Očigledno se bila